

'Estiu 1993', triomfadora als Gaudí

El film de Carla Simón s'endú cinc premis, inclosos els de millor pel·lícula, director i guió

Directora i protagonistes en la gala ■ ACN

Àngel Eroles.
Escultor i forjador

"L'escultura de l'Holocaust m'ha portat el record del meu padri"

FINANÇAMENT RÀPID I PROFESSIONAL PER A SITUACIONS URGENTS. RESPOSTA EN 24 H!

TQ EUROCREDIT
La primera financera familiar que suma

Telèfon: 972487222
www.tqueurocredit.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 29 de gener del 2018. Any XLIII. Núm. 14532 - AVUI / Any XL. Núm. 13402 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8-13

Puigdemont president

ENQUESTA • Una cinquantena d'opïnadors es decanten majoritàriament per investir de nou el president malgrat les dificultats que posa l'Estat

DEBAT • La discussió enfronta els qui apelen a la legitimitat democràtica i els qui s'agafen al pragmatisme d'un govern possible que liquidi el 155

L'ESPORTIU

Futbol Lliga

Remuntada amb molta fe i Messi

L'Alavés fa el 0-1 i encalla el Barça, però Suárez i l'argentí, de falta, donen el triomf (2-1)

Messi celebra el gol del triomf ■ REUTERS

NACIONAL P6-7

Ponsatí i Puig renuncien per garantir la majoria

Deixen l'acta però no la primera línia política

825316-11719670

L'ATENEU
ÉS CASA
TEVA! Tens més de 170 entitats al teu abast

Federació d'Ateneus de Catalunya www.ateneus.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

L'autoritat catalana

Ara mateix, la màxima autoritat catalana després de les eleccions del 21-D és el president del Parlament. Tot i que

caldrà esperar quina seria la resposta a aquesta afirmació amb l'article 155 de la Constitució a la mà. Si és la màxima autoritat, Roger Torrent tindrà protagonisme i responsabilitat demà dimarts a l'hora de comunicar oficialment a l'hemicicle el format de la investidura.

Mai havia estat tan cabdal aquesta presidència històrica que es va iniciar als anys trenta del segle passat amb Lluís Companys abans que fora president de la Generalitat. Durant la dictadura franquista, el Parlament va restar vigent i va ser presidit a l'exili per personatges notables com ara Rovira i Virgili, Serra Moret, Josep Irla i, entre d'altres, per Francesc Ferreras, d'ERC, que va ser el que va durar més anys com a president de la institució, des de l'any 1954 fins al 1980, quan amb la recuperació de la democràcia la presidència de la cambra catalana va recaure en

És difícil d'entendre per què no s'escolta la primera autoritat de Catalunya després d'unes eleccions

Heribert Barrera.

Avui la responsabilitat recau sobre Roger Torrent. Responsable de fer complir el reglament i mantenir l'ordre i l'educació, tal com diuen les normes. Roger Torrent es un home preparat de ciències polítiques i amb bagatge municipal –requisit que s'hauria d'exigir per llei a tothom que vulgui accedir a l'alta política–. A França són pocs els polítics que no hagin passat abans per un ajuntament. S'espera que Torrent tingui imparcialitat i que esdevingui el president dels 135 diputats. Que mantingui la institució per damunt de tot. No té cap sentit que s'hagi de pagar el viatge de la seva butxaca per anar a veure Puigdemont a Brussel·les. No té cap sentit que es trobi la delegació de la Generalitat a la capital belga tanca-da.

En veu baixa, el govern espanyol creu que ja n'hi ha prou de l'aplicació del 155. No els beneficia de cara a l'aprovació del pressupost amb el PNB. És difícil d'entendre per què no cuiden i escolten l'avui primera autoritat de Catalunya després d'unes eleccions.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Albert Jané, la bèstia

Amb pocs dies de diferència, he començat a llegir dos llibres que no tenen res a veure l'un amb l'altre però que, posats de costat, generen una espècie de fricció. L'un és de poesia, un llibre per tant petit, de poques pàgines, de gramatge i espaiat generosos i cobertes negres, negríssimes. L'altre és una novel·la, o almenys aquest és el nom que de moment l'editor ha convingut a donar-hi, però en tot cas una novel·la desmesurada des de tots els punts de vista, amb més de mil quatre-cents pàgines, tapa dura i paper bíblia, com un diccionari. Què hi fan tots dos alhora, a la taula? A vegades, m'agrada pensar que, d'amagat, quan sortim de les habitacions, els llibres es posen a parlar entre ells i es fan uns tips de riure. N'hi ha que encara porten barrets trilobats dels temps en què s'escriu amb plomes de paó i una cal·ligrafia punxeguda i humida; d'altres, conseqüents amb la llegenda d'una modernitat patibulària, sembla que d'un moment a l'altre es trauran una pistola de l'americana i s'abraonaran damunt els toms caducs de l'altra banda del prestatge. La majoria, però,

“El seu llibre és una fastuosa celebració dels dons de la llengua

conviuen pacíficament, amb la familiaritat confortable dels mobles de tresillo, per més que presentin llocs desiguals, amb una ordenació una mica esbojarrada, i parlin llengües diferents, alguna potser ja morta que només es torna intel·ligible per als altres quan a casa es queden sols. Els meus dos llibres, doncs, s'han acabat fent confidències per aquella mena de contacte que Julian Barnes ja referia a *Nivells de vida*: “Ajuntes dues coses que no s'havien ajuntat mai fins ara, i el món canvia”, i el llibre prim i el llibre gruixut han intercanviat una mirada d'estupor i comprensió perquè, sense ha-

ver-hi caigut i per camins oposats, es debaten per la mateixa causa. Potser no és el món sencer, el que canvia, però sí la manera que teníem de parlar-ne, i aquest ja és un canvi radical, perquè les coses viuen a través de les paraules. El fet és que qualsevol pàgina de l'homèric *Calidoscopi informal*, d'Albert Jané, desmenteix Narcís Comadira quan es plany, a *Manera negra*, de la feblesa de la nostra pobreta llengua malalta, que s'ha anat assecant en boca dels xarlatans fins a perdre el do. Jané, per si algú no ho sap, és el gramàtic que ens va ensenyar a escriure. Ens en va ensenyar amb optimitisme, amb una desimboltura a vegades irreverent i tot, i no d'aquella manera policial i enravenada de l'ortodòxia normativa. Doncs bé, als 87 anys acaba de publicar a la Ela Geminada un llibre descomunal, una fastuosa celebració dels dons de la llengua quan s'ensaliva bé i se la posa a parlar de manera extenuant, insensata i jocosa. Una enormitat, un sisme, una endimoniada entremaliadura per entendre, per fi, com se salva una cultura: posant-hi més felicitat que llei.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/j2f5lq>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

El dilema Puigdemont

El TC té com a funció controlar la constitucionalitat de les lleis i dels decrets legislatius de l'executiu. La mesa del Parlament és l'òrgan, col·legiat, que ordena el treball parlamentari i interpreta el reglament de la cambra. No sembla tan difícil. Fins i tot el jutge del Suprem Pablo Llarena va deixar escrit en una de les seves interlocutòries –bé, de fet, discursos polítics– que era la mesa qui havia d'interpretar si els diputats electes empresonats podien delegar el vot. El TC, en canvi, després de fer l'únic que podia fer, no acceptar la impugnació de la proposta d'investidura de Carles Puigdemont plantejada per Mariano Rajoy, va dictar una interlocutòria interpretant el reglament de Parlament –usurpant, doncs, les funcions de la mesa– en què prohibia que es pugui votar l'únic candidat amb prou suports si no hi és presencialment, vaja, si no ha estat detingut prèviament.

“Buscar nou candidat per posar fi al 155 o anar a unes noves eleccions i guanyar?”

A hores d'ara, quatre persones són a la presó i la resta del govern legítim pot córrer la mateixa sort per fer política. Els informes policials els acusen de coses tan greus com reunir-se –és clar, eren membres del govern– amb l'objectiu d'avançar cap a la independència –és clar, estaven legitimats pels resultats del 27-S.

En aquest escenari, doncs, no és fàcil valorar quin ha de ser el pròxim

pas. Bé, descartant, és clar, el retorn de Puigdemont abans de ser investit. El president del país no ha de passar ni un segon a la presó per implementar els resultats d'unes eleccions. Seria bonic veure aparèixer el president al Parlament dimarts però, a banda de provocar la dimissió de tot el govern Rajoy, això no acabaria bé. Per tant, o es tria un nou candidat o es manté la lluita per Puigdemont, fet que ens aboca a noves eleccions. Sí, posar fi al 155 és prioritari perquè s'està, a poc a poc, eliminant la Generalitat. Però, d'altra banda, qui ens abocaria a unes segones eleccions? El govern del PP. S'atreviria a prohibir noms de les llistes? Com? I, si no, què us imagineu que passaria? Doncs una nova victòria independentista. L'unionisme seria capaç de mobilitzar-se de nou al mateix nivell? Difícil. Sí, és un bucle, però per posar fi al règim del 78 caldrà no fer passos enrere. Ni en fals.

De reüll

Anna Puig

Qui no perdona?

Els catalans diem que ni oblit ni perdó, quan ens referim als fets de l'1 d'octubre. No ho oblidarem, segur, i potser no ho perdonarem del tot però girarem full quan aconseguim implantar la República. La rancúnia mai és bona i en realitat són ells els que no han de tenir la consciència tranquil·la. A nosaltres, en canvi, els fets de l'1-O ens han enfortit com a poble. És l'Estat el que no perdona ni perdonarà mai. És incapaç de reconèixer errors, de negociar, de buscar solucions pactades. Submissió o submissió. Aquesta és la seva política. I s'enutgen i s'ofenen en veure que, una vegada i una altra, els catalans donen majoria parlamentària a l'independentisme. I que els partits sobiranistes no baixen la guàrdia, malgrat les imputacions, els empresonaments i l'exili. I el govern del PP dona cops a l'aire i fa coses tan humorístiques

L'Estat és incapaç de reconèixer els seus errors, de negociar

com revisar el clavegueram del Parlament, controlar camins rurals a la frontera i inspeccionar aeròdroms on es fan salts amb paracaigudes. Estan cegats per la venjança i per la impotència de no poder aturar de cap manera la marea independentista. Com quan buscaven urnes i no en van ensumar ni una. Mirin, no sabem què passarà demà en el debat d'investidura del president de la Generalitat. No sabem ni si hi haurà debat. Els fets poden ser totalment inesperats. No obstant, estiguin tranquils i preparats perquè, el que està clar, és que aquí ningú té la intenció de quedar-se amb els braços plegats.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE RÚSSIA

Vladímir Putin

Eliminar opositors

La mobilització de milers de persones protestant contra el que consideren un frau en les eleccions presidencials i la va saldar el Kremlin detenint el líder opositor i únic rival de Putin a la presidència, Aleksei Navalni, durant la protesta de Moscou enmig d'un enorme dispositiu de seguretat.

DIRECTORA DE CINEMA

Carla Simón

Un èxit internacional

La debutant realitzadora va consolidar ahir la triomfant carrera de la pel·lícula *Estiu 1993*, un film català que està tenint una excel·lent acollida internacional i que va obtenir cinc premis Gaudí. Simón, d'altra banda, forma part d'un palmarès on hi ha hagut paritat entre dones i homes.

TENNISTA

Roger Federer

Enorme campió

Guanyador de l'obert d'Austràlia amb 36 anys i mig, el tennista suís ja és una llegenda viva del tennis mundial. Amb el triomf d'ahir arriba als 20 títols de Grand Slam (6 Austràlia, 8 Wimbledon, 5 obert EUA i 1 Roland Garros) i les seves llàgrimes al final certifiquen que manté la il·lusió intacta.

EDITORIAL

Les xifres desmenteixen els populars

Durant tot el mes de gener s'han anat coneixent les dades de les principals xifres econòmiques de l'any 2017, i aquestes xifres han desmuntat absolutament les declaracions, absolutament irresponsables, dels diferents ministres del PP que descrivien una Catalunya gairebé apocalíptica arran del referèndum de l'1-O. La darrera dada, coneguda dijous, és que el trànsit global del port de Barcelona va créixer un 26%, és el que més creix arreu d'Europa i ha arribat, per primer cop, als 61 milions de tones de tràfic de mercaderies. Però aquestes xifres se sumen a les altres que s'han conegut, com ara que el turisme a Catalunya va créixer durant l'any 2017 un 5,5% i que els visitants van gastar un 9% més; que les operacions a l'aeroport del Prat, tot i el boicot des de Madrid, van augmentar un 7,1%; que les vendes de cotxes van créixer un 7%, i que la inversió immobiliària va frenar una caiguda brutal arreu de l'Estat, amb xifres pròximes al 20%, i a Catalunya es va moderar fins a caure només el 4%. A banda d'això, hi ha la xifra d'empreses que, gràcies a l'empenta del govern espanyol, van decidir endur-se la seu social de Catalunya. Ara resulta que, tot i que la xifra és considerable, en tot l'any van canviar de seu menys de les tres mil i escaig que havien dit que ho havien fet en només dos mesos.

Tot plegat demostra, de nou, que l'Estat va usar totes les armes contra el referèndum de l'1-O i que entre aquestes hi havia la desinformació i, directament, la mentida. I, en tot cas, i com reconeixent fins i tot organismes internacionals, si alguna cosa ha fet por i ha frenat o frena algun tipus d'inversió econòmica són les imatges de repressió policial impròpies d'un país de la Unió Europea o la inestabilitat que genera que hi hagi presos polítics.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El referèndum

La CUP vota sí al pressupost però insta el govern a tenir-ho tot preparat per si la consulta s'ha de convocar el mes de maig.

10
anys

Carrils estrets

Trànsit pensa reduir l'amplada dels carrils per fer complir el límit de 80 km/h. La idea del Servei Català de Trànsit topa amb Obres Públiques.

20
anys

L'acord CiU-PP

Aznar lamenta que Jordi Pujol no li consultés la censura a Cardenal. Cascos recorda que Molins li va trucar abans de presentar la proposició.

Full de ruta

Jaume Vidal

Generació sense nom

Tinc amics i amigues que des de fa un temps –d'això el procés en té la culpa– no paren de bombardejar-me

amb missatges al WhatsApp que poc tenen a veure amb qüestions personals, més aviat són *fakes* que ja havia rebut setmanes abans. Els sobresalts que em donaven fa un temps han estat substituïts per un cert escepticisme –prevenció que ha de tenir qualsevol persona, sobretot si és periodista, davant aquesta mena de missatges–. Però de tant en tant es cola alguna reflexió que et fa parar atenció. Un d'aquests missatges feia una pensada sobre la gent de 50, 60 i 70 anys –jo l'acotaria entre cinquanta molts, seixanta i setanta pocs–, una generació sense nom a la qual el procés ha donat visibilitat i que ha demostrat que és un puntal dinàmic de la societat. Tant com la gent jove.

El jovent també és una categoria que va haver d'inventar-se un nom. Fins a la Segona Guerra Mundial els nois passaven de la calça curta a les

La segona maduresa es reivindica. La generació sense nom de cinquanta molts, seixanta i setanta pocs ha visualitzat amb el procés la seva empena social

responsabilitats matrimonials i el camí de les noies encara era més estret. De nines de drap a la cura de les ninetes del seus ulls. Però el jovent es va reivindicar com un segment de la població amb veu, necessitats i gustos propis. La generació *beatle*, no obstant, no va saber detectar rebel·lia més enllà dels trenta. El quatre de Liverpool, a l'àlbum *Sgt Pepper's*, es veien amb 64 anys com a avis plàcids amb els seus nets als genolls. La generació que va despertar-se com a jove ara s'ha rebel·lat de gran per ells i també pels Vera, Chuck i Dave de la cançó. Són una generació que ja ha entrat en les càbales de les prejubilacions i les jubilacions i s'adona que el somni d'un món millor i més just s'ha quedat a mitges i que mentre hi hagi força cal cridar. Una generació sense nom que clama, no per una vindicació generacional, sinó per defensar drets. Els seus, els dels que tenen davant i els de tots els que venen i vindran a darrere. Jo, que n'acabo de fer 60, no sé què soc. Però sí que tinc clar que encara queda molta feina a fer.

Tribuna

Pius Pujades. Periodista

Els poders, les lleis i el poble

Aveure, qui és l'Estat? Doncs ben clar: els poders. Els tres poders? Sí, el legislatiu, l'executiu i el judicial, presidits per un cap d'estat que els hauria de coordinar. Però no estan pas sols. Hi ha el poder municipal i l'autonòmic, l'europeu, el poder militar, el poder de l'alt funcionariat... Però hem de comptar també amb poders més difícils de ferar: l'econòmic, el dels mitjans, l'espiritual, el de les xarxes de corrupció i els que ara oblidem.

DONCS BÉ, L'ESTAT HA DECIDIT que no, que Catalunya no és un subjecte polític que mereixi ser escoltat, que tingui dret a negociar res. L'Estat té unes lleis que han pastat laboriosament els fidels servidors dels poders i no es poden tocar. Primer, la sagrada Constitució que es va pactar –a l'ombra d'una corona beneïda pel dictador i amb la música persistent de les espases a les sales de banderes– entre els vells falangistes de tota la vida i alguns dels que havien lluitat per la democràcia al llarg del negre franquisme– que ho va deixar tot *“ata-do y bien atado”* pels segles dels segles.

Una sagrada Constitució que té, com havia de tenir si volia ser acceptada des de les sales de banderes, un article 26 que declara, citant Pitarra: “En cas de tal compromís el govern té atribucions per passar-se pels collons totes les lleis del país.” No és el 26? No ho diu en vers? Ja l'hi posaran, si cal.

EL QUE NO SEMBLA RECORDAR ningú és que el poder de l'Estat, en una democràcia, no li és pas donat per la gràcia divina, com deien les monedes del dictador. El poder és del poble. Els que governen ho fan en nom del poble, per servir el poble. Cal entendre que aquells poders que no depenen del vot directe del ciutadà maldin per controlar, comprar, mediatitzar, subjugar de totes les maneres possibles els poders que sí que en depenen. I creix la corrupció en totes les seves formes. Els alts funcionaris, intocables, manipulen al seu gust l'executiu; l'executiu té sota la botxa els legisladors, que surten de les llistes escrupolosament controlades pel partit; els alts poders de la judicatura aprenen aviat que el càrrec i el sou

pengen de fils si més no discutibles. I acaten sisplau per força la imperiosa dictadura discreta del diner, dels mitjans de comunicació, dels líders espirituals organitzats, dels que porten les armes... I el poble? No hem quedat que vivíem en una democràcia?

ENTESOS. EL POBLE POT VOTAR quan se li diu. Però ha de votar el que se li diu. Milers de predicadors ensinistrats i pagats saben prou bé com han de vendre el catàleg d'ofertes polítiques, des de les més conservadores fins a les més revolucionàries. Tots els matisos de l'arc de Sant Martí ideològic, però controlat. És sabut que el 80% dels catalans volem decidir el nostre futur polític. Ho hem demanat pel dret i pel revés. És que no.

SAP QUÈ PASSA? IMAGINI'S que fem un referèndum i no votem el que els poders volen. Quin problema! Caldria aplicar l'article 26, en vers o en prosa. Doncs ja està. Aplicat. Els versos de Pitarra diuen encara: “I el poble? El poble, que el donin pel....” Deixem-ho aquí.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Desigualtat

■ Escoltava l'altre dia a RAC 1 Xavi Bundó en una conversa amb Xavier Theros sobre la història del tramvia, quan aquest va recordar que va ser un tramvia el que va atropellar Gaudí, sense que ningú dels vianants el reconegués ni s'hi fixés ben bé, atès el seu aspecte gairebé de rodamón. Era l'any 1926. Ara som el 2018 i perdura la indiferència cap als pobres que pidolen als carrers, mentre la gent que hi passem gairebé ja ni els veiem. Alhora ens arriben els informes econòmics que afirmen que la desigualtat en la societat espanyola va augmentar durant l'any passat. Una desigualtat que es tradueix en una gran fragilitat i que es repeteix a la resta de països del món. Revertir la desproporció de riquesa en la mala repartició que hi ha és difícil, perquè els més

rics, cada dia que passa, semblen només obcecats a ser-ho més, i així s'aconsegueix que els més pobres cada dia ho siguin més i s'endinsin en els diversos camins de l'exclusió social. Hi ha entitats com Oxfam Intermón que lluiten contra aquesta bretxa. Al seu web podem llegir: “La crisi de la desigualtat extrema arriba a cotes insuportables. Vuit persones acumulen la mateixa riquesa que la meitat més pobra del planeta, 3.600 milions de persones. Construïm una economia per al 99% i no només per a una minoria.” Elles proposen una economia més humana. Què esperen els governs per evitar que la riquesa es centri en mans de pocs i repartir millor les oportunitats dels més pobres per viure amb dignitat, per afavorir la cooperació, per vetllar pels treballadors, per oferir llocs de treball equitatius a ho-

mes i dones?

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ
Torroella de Montgrí i l'Estari
(Baix Empordà)

87 milions, dos dies d'espoli

■ Sempre anem a parar al mateix. Vist des d'aquí el cost de la reocupació militar de Catalunya amb l'objectiu d'evitar les urnes de l'1-O, cosa que no van aconseguir, és un disbarat. Una xifra que faria possible resoldre molts déficits que patim. Només cal tenir present el que, amb una xifra deu vegades inferior, som capaços de fer amb *La Marató* de TV3. Però, més enllà, de la seva ineficàcia, aquests 87 milions d'euros, vistos des d'allí, equivalen només al que els arriba de Catalunya cada dos dies i no ens retornen. Feu la prova: 16.000 milions d'euros dividit per 365 dies = 43,8 milions per

dia, 43,8x2 dies = 87,6 milions. Parlem de rendibilitat? Sense les *reals* patacades de l'1-O s'hauria frenat l'efectivitat de la declaració? I tot això només, repeteixo, per dos dies d'espoli!

JOSEP ALEMANY I RIGO
Vallirana (Baix Llobregat)

Mal pagador

■ Montoro diu que cobrarem quan tinguem govern. Excuses de mal pagador; i si mal pagador, mal administrador; i si mal administrador, dimissió. Ah, si l'Estat espanyol convoqués un concurs de creditors! Quina pudor insuportable. Ara, i per sorpresa, Montoro ens reclama l'IVA de les subvencions amb TV3 en el punt de mira. Si no som ben bé una colònia, som una cosa que s'hi assembla. Entretant proposo Catalunya com a patrimoni immaterial de la humanitat.

JOAN MARTORELL I BARBERÀ
Matadepera (Vallès Occidental)

La frase del dia

“L'Estat espanyol intenta ignorar els resultats electorals”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Tribut de sang

Arribats a aquest punt, qualsevol usuari de les xarxes socials –aquest cronista n'és un, i no gaire expert– sap que, mal que per simple combinatòria, quasi totes les apreciacions possibles sobre un afer han estat fetes en qüestió d'hores. Ara mateix volia dir... però penso, no, això ja ho ha dit Fulano, i de manera aguda i concisa, o volia estirar les orelles a... però Zutana ho va fer en el seu moment millor de com ho faria jo ara.

RESIGNAT A RESSONAR amb un o altre, i també a fer-ho desconegut amb qui –el món digital té el perill que si no t'au-disciplines t'hi pots fumar la jornada–, em pregunto fins on estan disposats a arribar els uns i els altres en el conflicte Catalunya-Espanya. Els espanyols ja es va veient; un cop més, no em ve de nou; l'únic que m'estranya és que els meus conciutadans catalans se n'estranyin tant. Jugo amb avantatge: vaig viure 14 anys a la Castella profunda i els puc assegurar que si no fóssim a l'OTAN ja hauríem vist entrar els tancs per la Diagonal, i si no fóssim a la UE els quatre ostatges d'Estremera ja estarien afusellats. Poden pujar de peus tant en una cosa com en l'altra.

L'ENEMIC ESTÀ DISPOSAT A TOT; fins i tot ho han dit: deu ser l'únic en què no han mentit. I en aquesta banda? Qualsevol amb dos dits de front ja ha d'haver vist que amb somriures i llaços grocs –elements del tot civilitzats i lloables, sens dubte– no anem enlloc. És l'opció 1: continuar com estem, abaixar el cap i continuar un temps indefinit amb un 155 més o menys explícit al damunt, amb Catalunya cada cop més explotada, disminuïda i putejada, sota la bota cada cop més desinhibida d'uns neofranquistes disposats a destrossar prestacions socials i conquestes civils i pedagògiques mentre perpetren el mantra del que vol la gent, del que des-

curen els independentistes per gastar diners en la secessió, quan són ells qui llencen els diners a cabassos en inutilitats egòtiques i en tapar la boca als sobiranistes catalans.

L'OPCIÓ 2 ÉS DETERMINANT, incerta en un sentit diferent i certament més dura a efectes immediats, tot i que l'única amb possibilitats de ser resolutiva. És la defensa de la nova legalitat, el blindatge moral i físic de les institucions per part de la ciutadania, la seva defensa fins al final. Tal solució –som en el terreny especulatiu– comporta, ja s'ha dit, la possibilitat consistent que se'n derivin víctimes. Victimes físiques: morts. I aquí el dilema agafa una altra dimensió: qui ha de prendre la decisió, qui la pot prendre i qui té el dret a prendre-la, en nom de què. Sabent com de l'interès general en deriva el drama particular: qui seran els morts? El teu fill, la teva dona, el teu home?

TENIM DUES SOCIETATS mútuament des-

conegudes, enfrontades des del menyspreu i força supòsits sense fonament: Si jo faig això, l'altre farà allò... i en acabat tot surt al revés, tot són sorpreses i recriminacions. Els catalans han mostrat fins ara un cert valor, una certa coherència i una falta d'ofici preocupant en la pràctica de manejar les eines i els trucs de l'administració pública. Seria hora d'aprofitar les febleses de l'enemic, perquè al davant hi ha un Estat sistèmicament corrupte i sense cap opció de deixar de ser-ho, també sistèmicament identificat amb el PP, amb un monarca de guinyol, un PSOE inútil total disposat a practicar-los la fel·lació tant de temps com calgui, un Podem que va pel mateix camí i una Europa sense escrúpols ni cap altre principi més enllà de la pela, ho recordaré tants cops com calgui, una Europa que va mantenir un dictador criminal com en Franco al poder fins que es va morir (al lit) perquè el preferien al perill comunista i perquè els deia de tot que sí.

EN EL CONTEXT INTERNACIONAL, una part important de la premsa no combrega amb les rodes de molí escampades pels polítics del PP a càrrec de l'erari públic, però a les institucions les coses encara estan verdes. Quan un sent els imbècils de l'OTAN i la UE fent el joc al PP i demanant “una Espanya forta i unida”, com si un conflicte entre territoris es pogués resoldre a còpia d'imposar *manu militari* lleis obsoletes de manera arbitrària, s'adona fins a quin punt la imatge de pus enquistat resulta depressiva. Sembla que allà tampoc entenen o no volen entendre res, com aquella periodista danesa i com Tajani i Juncker, defensors a ultrança de l'*statu quo*, sense que a ningú sembli interessar-li com i per què s'ha arribat a la situació actual, si veritablement en aquesta part d'Europa hi ha milions d'abduïts per malsons terroristes, o és que tenim al damunt un Estat depredador, lladre i tirànic.

“Em pregunto fins on estan disposats a arribar els uns i els altres en el conflicte Catalunya-Espanya”

De set en set

Anna Carreras

Matèria blava

No sé si vull voler tornar al blau, com li passa al Poeta Halley. La funda elèctrica del mòbil, l'encenedor blau zel, el raspall de dents turquesa, el collaret nou de flors i el cop al turmell amb la cantonada del tatami m'hi han fet creure. Els teus texans, també. Ja no soc de lila, i tu has deixat de voler ser Samsó. Som de veritat, no tenim filtres, arrisquem en la paraula, l'obra i la missió. Sempre ens falta un bull, però no perdem la custòdia de certs fenòmens paranormals que fan equilibris com a la portada de Supertramp. Tinc secrets professionals que només diré quan sigui el moment. No obriré la boca ni que em torturin. Un

Certes sincronies són matèria d'una altra dimensió

dia, parlant de bagatel·les, fas un comentari innocent que em desarma. Les teves paraules em desapareixen cap a l'enigma que salvaguardo sota pany i clau. Callo per fora –resisteixo, mantinc el secret– però per dins quedo embadalida. No crec en Déu ni en la casualitat. Certes sincronies són matèria d'una altra dimensió, d'un espai sideral que no controlo del tot. Apamar el subconscient és entretingut i alhora fa por. Tu hi deus ser d'alguna manera, en la meua regió extravagant i blava. No ho fas amb males arts: no maneges vils subterfugis d'espia barat ni em poses càmeres a l'estudi on escric. Passa de manera natural. Hi ha tanta densitat en aquest lloc entre dos mons que costa endevinar-hi siluetes, però queda clar que hi flueix l'electricitat que ve de la fricció. Soc a la cadira blava del dentista, tanco els ulls, apareix Halley i em diu: “Si les paraules s'atrauen, que s'uneixin entre elles, i a brillar, que són dues síl·labes!”

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Els comuns fan autocrítica interna

El retrocés del 21-D respon a una fuga de vot cap al PSC, segons un informe de la formació

“La llengua que s’ha cregut de prestigi és el castellà”

Entrevista a Anna Chaler, directora de l'escola valenciana La Masia, finalista del premi Martí Gasull

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Puigdemont esgota les

PETICIÓ El president demanarà autorització al jutge per assistir al ple **CAS** ERC fa pinya amb Puigdemont, tot i que Tardà va obrir la porta a una renúncia del líder de JxCat **ESCÓ** Puig i Ponsatí pleguen com a diputats

M.B.
BARCELONA

El president Carles Puigdemont esgotarà totes les vies possibles perquè, com sempre ha manifestat, la seva investidura es pugui dur a terme amb “garanties”. És per aquest motiu que demanarà autorització al jutge del Suprem Pablo Llarena perquè el deixi assistir al ple de dimarts, tenint en compte que el Tribunal Constitucional va obrir aquesta porta. Una possibilitat, però, que s'albira remota. Mentrestant, ERC va fer pinya ahir al voltant de Puigdemont, malgrat que Joan Tardà havia assegurat que, si fos necessari, es podria prescindir del cap de llista de Junts per Catalunya pel bé del país.

Dissabte, el TC va prohibir la investidura telemàtica de Puigdemont i va destacar que només es podria fer presencialment: “No es podrà efectuar la investidura del candidat sense l'autorització judicial pertinent, encara que comparegui a la cambra personalment, si hi ha vigent una ordre de crida i cerca i ingrés a la presó”, indicaven els magistrats. Ara, els serveis jurídics de JxCat s'agafen a aquesta premissa i es preveu que avui Puigdemont demani el permís a Llarena. Malgrat això, Puigdemont i el seu entorn consideren que la resolució del TC és “inaudita, amb mesures cautelars impròpies” d'un alt tribunal, i es plantegen també recórrer al Tribunal Europeu de Drets Humans. Això sí, interpreten

la interlocutòria com un autèntic revés contra el govern espanyol, perquè la sessió plenària no s'ha suspès. El mateix president va denunciar ahir, en un acte de la formació Nova Aliança Flamenca, a Lennik, que La Moncloa ha “posat tota mena d'obstacles per impedir que el Parlament pugui triar amb normalitat el candidat a ser investit president”.

Si el jutge Llarena no accepta el requeriment, JxCat insisteix que no hi ha cap pla B, encara que no anuncien què faran exactament. Ahir el diputat Eduard Pujol va demanar al president del Parlament que actuï “d'acord amb la legitimitat del càrrec” i es va mostrar convençut que “farà el que sigui necessari per protegir els drets dels diputats”. Unes paraules que posen pressió a Torrent perquè es pugui celebrar el ple sigui com sigui. Enmig d'aquest atzucac, JxCat no descarta unes noves eleccions.

Suport d'ERC

D'altra banda, ahir, en una entrevista a *La Vanguardia*, Joan Tardà va remarcar un cop més la imperiosa necessitat de formar govern, però va obrir la caixa dels trons quan va assenyalar que potser caldria prescindir de Puigdemont: “La nostra obligació és intentar que Puigdemont i Junqueras siguin president i vicepresident. Però, si és imprescindible tenir govern, si s'ha de sacrificar el president Puigdemont, l'haurem de sacrificar.” Unes paraules

Les frases

“El govern espanyol ha posat tots els obstacles per triar el candidat a ser investit president”

Carles Puigdemont
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

que no van agradar gens entre les files de Junts per Catalunya. Poques hores després, ERC va aclarir que el seu candidat és Puigdemont, que l'entrevista s'havia fet dies abans i que el panorama havia canviat radicalment en les

“Assistirem a la investidura de Puigdemont. El pla A és democràcia; el pla B, democràcia”

Eduard Pujol
PORTAVEU DE JXCAT

últimes hores amb el vet del TC a la investidura. El tercer actor en les negociacions és la CUP, que va reiterar que s'ha d'apostar per Puigdemont com a candidat i va anunciar que ha arribat a un acord amb JxCat i ERC per crear una

“Si és imprescindible tenir govern, si s'ha de sacrificar el president Puigdemont, l'haurem de sacrificar”

Joan Tardà
DIPUTAT D'ERC

assemblea constituent que ha d'impulsar el procés constituent. Un pacte que s'afegeix al que fixa la fi dels convenis de les escotes que segreguen per sexes, que també han acordat les tres formacions.

A Bèlgica també es van

produir moviments. Després que el TC impedis la delegació de vot dels exiliats, els consellers Lluís Puig i Clara Ponsatí van explicar que pleguen com a diputats per reforçar la majoria independentista, però no deixen la primera línia política —no es descarta que siguin consellers—. Puig va subratllar a través de Twitter que Meritxell Serret també deixa l'escó, però, a l'hora de tancar aquesta edició, ERC no ho corroborava. Més tard, Puig va fer una altra piulada en què demanava disculpes per haver parlat en nom de Serret. ■

L'APUNT

Convidats de pedra

Emili Bella

El Tribunal Constitucional ho ha tornat a fer. Ha tornat a fer política. El 2010 va propiciar l'enlairament de l'independentisme amb aquella sentència antiestatutària contra la decisió del poble expressada a les urnes i el 2018 persevera en el seu afany de fabricació en sèrie d'independentistes en general i de puigdemontistes en particular. No cal dir que els magistrats s'extralimi-

ten: només havien de decidir si admetien a tràmit o no la impugnació de la candidatura del president. Avalen així el gran objectiu *monclovita*, que no és cap altre que vetar Puigdemont, i certifiquen que la separació de poders a l'Estat espanyol és una quimera. Magistrats fent política, polítics fent de jutge i els electors, convidats de pedra.

Opcions

Puigdemont, ahir en una xerrada a la ciutat belga de Lennik ■ x.x.

El govern en ple, durant la declaració institucional per valorar els resultats de l'1 d'octubre ■ EL PUNT AVUI

Les impossibilitats del govern legítim

SITUACIÓ• Recuperar tot l'executiu serà impossible **RETIRATS**• Mundó, Borràs i Forn no repetiran en el càrrec **CASOS**• Caldrà veure quin paper institucional adoptaran ara Puigdemont, Junqueras i els quatre consellers exiliats a Brussel·les

Investigació a l'acció exterior

El PP i el govern espanyol sempre han tingut en el punt de mira les delegacions catalanes a l'estranger: que si són una despesa innecessària, que si només treballen per l'independentisme... I sempre han reclamat que es dissolguin. Ara, amb l'excusa de l'article 155, han aconseguit tancar-les i també acomiadar-ne tots els treballadors. Però l'ofensiva no s'ha acabat aquí. El Tribunal de Comptes ha obert una investigació sobre els recursos que la Generalitat ha destinat a la xarxa

diplomàtica exterior entre els exercicis 2011 i 2017. Per portar a terme aquesta fiscalització, ha demanat informació a un total de 29 entitats, entre les quals hi ha el Diplocat, que va ser fulminat amb el 155. Altres associacions que també seran auditades són l'Institut Ramon Llull, la Casa Àsia, la Promotora d'Exportacions Agroalimentàries, l'Institut Català Internacional de la Pau, l'Agència Catalana de Turisme i la Fundació Casa Amèrica Catalunya, entre d'altres.

M.B.
BARCELONA

Després de la destitució del govern en ple arran de l'article 155, van sorgir moltes veus polítiques i no polítiques que clamaven per la recuperació de l'anomenat "govern legítim", amb Carles Puigdemont i Oriol Junqueras al capdavant. Però l'ofec judicial a què han estat sotmesos tots els consellers ha provocat que alguns hagin decidit fer un pas al costat i, per tant, recuperar tot l'executiu serà impossible.

Meritxell Borràs, titular del Departament de Governació, va ser l'única consellera que va renunciar a figurar en les llistes electorals del 21-D. "Agraeixo molt l'oferiment del president per formar part de la seva llista, però l'he declinat per motius personals, sense que això impliqui cap renúncia als meus ideals", explicava Borràs el 17 de novembre a través de Twitter. Des de llavors, s'ha mantingut en un

discret segon pla sense activitat pública, tampoc a les xarxes. Per tant, es dona per fet que no repetirà en el càrrec.

Un altre conseller que també ha anunciat que no seguirà és Carles Mundó, de Justícia, que ha deixat l'acta de diputat. Mundó, que en la legislatura passada es va apuntar el gran trumfo de tancar la presó Model, havia sonat com a president del Parlament, però va decidir tornar a l'activitat privada. Per la seva banda, el conseller d'Interior, Joaquim Forn, que encara està a la presó, va declarar davant del jutge Pablo Llarena que no continuarà i també ha deixat l'escó. Una altra consellera que ha mostrat dubtes sobre el seu futur polític és Dolors Bassa, de Treball, Afers Socials i Famílies. "Després del que he passat, el cos no em demana tornar a ser consellera", assegurava en una entrevista al desembre a l'Agència Catalana de Notícies.

Josep Rull (Territori) i Jordi Tu-

rull (Presidència) sí que tenen possibilitats de continuar, encara que el mateix Rull subratllava que estaria disposat a fer un "pas al costat" si la llibertat condicional limitava la seva acció. En el mateix context es troba Raül Romeva (Exteriors), ja que tampoc queda clar quin podria ser el seu paper.

Pel que fa als exiliats, tant Lluís Puig (Cultura) com Antoni Comín (Salut) han manifestat que la seva intenció és seguir. "Només faltaria que, com a conseller elegit democràticament, se'm destituís per la dictadura i l'autoritarisme", va comentar Comín en un programa a la Televisió del Berguedà. Caldrà veure què acaben fent Meritxell Serret (Agricultura) i Clara Ponsatí (Ensenyament).

Dos casos a part són els de Puigdemont, en plena batalla judicial per ser president, i el de Junqueras, tancat a Estremera. No es pot descartar que el líder d'ERC assumeixi càrrecs al govern, encara que sigui des de la presó. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Qui ha de ser el president de la Generalitat?

La majoria dels opinadors aposten per contrarestar els intents antidemocràtics de l'Estat investint Puigdemont, o bé algun altre diputat independentista no imputat, per evitar de perllongar el 155 i recuperar la Generalitat.

Maria Recuero

SECRETÀRIA GENERAL DE LA USOC

El que van voler els ciutadans el 21-D

No és el paper del sindicat dir qui ha de ser el president de la Generalitat. Però com a sindicat, que defensem la democràcia, considerem que el president ha de sortir de la voluntat dels ciutadans i ciutadanes que van votar en les eleccions del 21-D, dels diputats del Parlament de Catalunya i el Parlament sobirà ha d'elegir sense ingerències d'altres poders aquell diputat que obtingui la majoria de vots.

Carme Renedo

BIBLIOTECÀRIA

Salvar una anormalitat democràtica

Llegits els resultats electorals del 21 de desembre i consultats els grups parlamentaris, el president del Parlament, Roger Torrent, ha proposat Carles Puigdemont per a la presidència de la Generalitat. En termes de legalitat i legitimitat, Carles Puigdemont ha estat i és el 130è President de la Generalitat de Catalunya. És inadmissible, per tant, la seva destitució via l'article 155. La seva investidura, doncs, salvarà una anormalitat democràtica.

Daniel Salinero

PRESIDENT DE LA FECAC

Qui pugui ser-ho dels independentistes

La presidència de la Generalitat l'ha d'ocupar qui pugui ser-ho, el que sumi la majoria de vots que es necessiten. Hi ha una tendència que suma i que ha guanyat i s'ha de respectar, i és clar que són els independentistes. Per tant ha de ser president el que pugui ser-ho per tal que no s'allargui més aquesta situació que tenim ara. El que no podem és estar tres anys més amb aquesta lluita entre dos bàndols i discutint per si un pot ser president o no. Qui sigui president ens ha de treure d'aquesta situació en què ens trobem ara.

Guillem López Casasnovas

CATEDRÀTIC D'ECONOMIA A LA UPF

En un conflicte massiu, el dret no funciona

El president té un actiu per superar conjuntures legals adverses i té capacitat de fer en qüestions que transcendixin la seva pròpia vida. El dret funciona quan hi ha ordre, quan hi ha pau, però no quan hi ha un conflicte massiu. Pensant en el país, caldria que el TC fes com el Consell d'Estat, que el rei signés el nomenament, telemàtic o no. I Puigdemont faci govern, torni, i si l'inhabiliten, que deixi un govern nou, tècnic i plural que permeti fer una narrativa que es comprengui com a reprendre forces, treure el 155 i ampliar base.

Carles Sastre

SECRETARI GENERAL DE LA INTERSINDICAL-CSC

És una qüestió de legitimitat

Al marge de les afinitats o les discrepàncies polítiques, és evident que el president ha de ser Carles Puigdemont, i no tan sols per una qüestió de legitimitat i de creure en la democràcia. També perquè, veient el grau de nerviosisme i la quantitat de reaccions que desperta en els aparells del govern espanyol, que són capaços de saltar-se les recomanacions del seu propi Consell d'Estat, és sens dubte la millor opció. Una altra cosa serà com es pot vestir des del punt de vista tècnic, però cal donar-li tot el suport possible.

Salvador Cardús

SOCIÒLEG

Puigdemont representa la voluntat del poble

Paradoxalment, per no caure en debats nominalistes que, a més, tornarien a portar raons entre l'independentisme, el president només pot ser Carles Puigdemont. Ho repeteixo: no és per un personalisme intransigent, encara menys per un ego desbordat ni per idolatria al líder. És perquè representa la voluntat del poble i perquè representa les institucions arrabassades pel 155. També es podria parlar de les seves virtuts polítiques. Però això ja va implícit al fet d'haver guanyat entre els independentistes.

Josep Maria Solé i Sabaté

CATEDRÀTIC D'HISTÒRIA CONTEMPORÀNIA (UAB)

Tenen por de la democràcia

El Lazarillo de Tormes permet entendre qui ocupa La Moncloa. La picaresca castellana del segle XVI queda petita davant la dels dirigents del PP. Imposen unes eleccions, fan trampa *escapçant* (sic) els dirigents polítics i socials del moviment social més gran i continuat en la història contemporània d'Europa, i finalment, com que els resultats són un fracàs colossal no deixen escollir el vencedor, Carles Puigdemont. Són pícaros capaços d'aplicar el 155 (del PPSOECS) només possible per la raó de la força. No tenen por de Puigdemont, sinó de la democràcia.

JORDI LAMUÀ

COORDINADOR DE #CADA11DECADAMES

Puigdemont, per orgull i dignitat nacionals

Malgrat que la meua tendència política està una mica més a l'esquerra que la de JxCat, crec fermament que hem de fer, per dignitat i orgull nacionals, president Carles Puigdemont. Trencant, per tant, les cadenes judicials que ens vol imposar un partit que ja és residual a casa nostra. Quan des de fora et mostren un camí, per la força física i la repressió judicial, cal actuar amb la fermesa que et dona la raó i agafar el que hàgim decidit nosaltres.

Ponç Feliu

ESCRIPTOR

És o Puigdemont o un 155 salvatge

La presidència s'hauria d'atorgar a Puigdemont. Ho imposa la democràcia, paral·lela al meu sincer desig. Però tinc el neguit que la valentia no ens meni a la temeritat. L'Estat espanyol ha entrat en ple deliri. A manca de govern, una aplicació salvatge del 155 pot liquidar TV3, Catalunya Ràdio i la immersió lingüística, les seves incoercibles obsessions i, en no existir ja separació de poders, arrasar impunement el poc que tenim ara a què es referia el poeta.

Marina Llansana

FILÒLOGA I PERIODISTA

Soraya impulsa Puigdemont

Amb la falta d'intel·ligència política que els caracteritza, el govern espanyol ha donat impuls a la candidatura de Puigdemont. Amb l'anunci de Saenz de Santamaría fins i tot els que tenien dubtes tanquen files amb el president exiliat, perquè el tauler de joc obliga a triar: o Soraya o Puigdemont. Després d'aquest intent tan barroer de deixar sense drets un diputat que ni està inhabilitat ni condemnat, Puigdemont té la paella pel mànec per decidir si es presenta o cedeix el lloc a un altre. La decisió no és fàcil, però en política cal saber des de quin lloc –i fent què– ets més útil al projecte defensat.

Manuel Milián Mestre

PERIODISTA I CONSULTOR

Cal un home d'estat i no en veig cap

Lastimosament no veig cap candidat a la presidència. La idoneïtat d'aquest moment exigeix un home d'estat, com al seu dia va ser Tarradellas o el mateix Jordi Pujol. Comprendria una persona de gran criteri, prudència, experiència i capacitat de negociació i diàleg amb el govern d'Espanya. Fora del Parlament, tal vegada es podrien apropar a aquest model persones amb veterania i coneixement, com el notari López Burniol o Miquel Roca Junyent. Però això no ho permet la llei catalana. Em confesso escèptic.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Xavier Graset**

PERIODISTA

Vivim en la incertesa només pel TC

Carles Puigdemont i Casamajó és qui té els suports necessaris per ser president de la Generalitat. Si s'ha pogut presentar a les eleccions del 21-D, té l'acta de diputat i suma més suports que cap altre candidat, tal com ha pogut copsar el president del parlament Roger Torrent, la mesa i el ple del Parlament haurien de canalitzar des de la seva sobirania la manera que es faci efectiva. Amb tot el cercle vicis d'anar a petar al Constitucional i de fer obertament un ús polític de la causa judicial, no fan sinó instal·lar-nos en l'àmbit de la incertesa.

Josep Torrens

MEMBRE D'ESGLÉSIA PLURAL

Carles Puigdemont

Tres raons per les quals Carles Puigdemont ha de continuar assumint la presidència de la Generalitat. Una: dignitat. No podem admetre que sigui l'Estat espanyol qui tregui i posi els nostres representants institucionals. Dues: democràcia. Les darreres eleccions han donat la majoria al Parlament als partits defensors de la República. Ells han designat sobiranament que Puigdemont sigui el candidat a president. Tres: república: És el líder que darrerament l'ha defensat amb més claredat i el referent internacional.

Carles Armengol PRESIDENT LLIGA
ESPIRITUAL MARE DE DÉU DE MONTSERRAT**Carles Puigdemont**

Si volem una mínima restauració democràtica després de l'arbitrària aplicació del 155 el president ha de ser el que ja ho és legítimament: el Molt Honorable Sr. Carles Puigdemont i Casamajó. D'altra banda, en circumstàncies normals, president de la Generalitat ha de ser-ho el que triïn de manera lliure i sobirana els diputats al Parlament de Catalunya. Sembla que amb l'actual composició de la cambra, l'únic que té una majoria suficient és, precisament, l'actual president Carles Puigdemont.

Tati Cervià

CANTANT

Puigdemont té els requisits necessaris

Si la llei diu que qualsevol diputat que aplegui el màxim de suports pot esdevenir president de la Generalitat, és Carles Puigdemont qui reuneix els requisits necessaris per ser-ne investit. Totes les maniobres del govern estatal per tergiversar i manipular aquest ordre democràtic no es poden titllar de cap altra manera que de franquisme. Ja no és una qüestió de partits o de personalismes; està en joc la nostra dignitat com a poble sobirà. Hem votat i cal fer respectar les normes del joc.

Pere Farriol

ACTIVISTA I PORTAVEU DE LA FAPAES

Respecte a l'expressió popular

Crec en la democràcia participativa, de la qual m'he apoderat a través de la meua participació i presidència d'una federació d'AMPA. En aquest marc, vull expressar el meu rebuig al fet que l'Estat espanyol no respecti els processos polítics i d'avenç democràtic i un dels drets més fonamentals com són els resultats en unes eleccions convocades sota la suspensió de l'autonomia de Catalunya. L'Estat ha de respectar els resultats sorgits de l'expressió popular i deixar que els catalans escullin el seu president.

Montserrat Nebrera

PROFESSORA DE DRET CONSTITUCIONAL (UIC)

El més pràctic és un candidat alternatiu

Depenent de quina sigui la finalitat de la investidura, el candidat hauria de ser un o altre. Si tot va de simbolismes, ha de ser Puigdemont, però aleshores és previsible una nova edició del 155 amb ell (i potser altres més) a la presó. I noves eleccions. Si es vol un govern per gestionar la legislatura, ni que sigui com a transició cap a una majoria més contundent (d'uns o altres), cal pensar a buscar en la llista o, més pragmàtic, designar un tecnòcrata que, almenys, tranquil·litzi l'economia.

Joan Isaac

CANTAUTOR

Han utilitzat l'estratègia de la por

Sense cap mena de dubte, el president ha de ser Carles Puigdemont, indiscutiblement. A més, és el candidat que ha proposat la majoria de la mesa del Parlament. L'Estat espanyol ha fet ús de l'estratègia de la por. No han encaixat gaire bé el resultat de les eleccions del 21-D. El més curiós de tot és que el govern estatal no fa ni cas del rebuig del Consell d'Estat a la impugnació de la investidura, perquè el consideren no vinculant, però el dictamen dels lletrats del Parlament, tampoc vinculant, sí que el respecten.

Natxo Tarrés

MÚSIC DEL GRUP GOSSOS

Cal recuperar la representativitat

Jo soc favorable que s'investeixi Carles Puigdemont. Crec que és la millor manera de recuperar les institucions catalanes i d'aquesta manera fer-nos més visibles i tornar a tenir la representativitat que ja teníem. Que Carles Puigdemont sigui president és el que la gent va votar en les eleccions del 21-D i crec que la majoria ha parlat. A més, que el Parlament investeixi Carles Puigdemont com a president de Catalunya és el millor camí per seguir, democràticament, amb el procés independentista català.

Joel Joan

ACTOR

No sé com anirà el ple d'investidura

Soc partidari de la investidura de Carles Puigdemont com a president de Catalunya. Crec que és el que la gent va votar en les passades eleccions i la mesa del Parlament ha presentat en majoria. Per tant, ha de ser ell qui sigui el president. Tampoc tinc gaire idea de si s'hi presentarà físicament, si ho faran telemàticament, ni com es desenvoluparà el ple, estic segur que algun pla tenen pensat. A més, seguint l'ordre democràtic, el candidat investit ha de ser el cap de llista de Junts per Catalunya, Carles Puigdemont.

Eduard Ramírez

DEGÀ FACULTAT D'EDUCACIÓ DE LA UVIC-UCC

Avançar i educar en democràcia

Crec que ha de ser Carles Puigdemont perquè és la gran oportunitat, sobretot per al govern espanyol, per avançar i educar el conjunt de la societat en qüestions de democràcia. Que ell sigui el president podria ser el primer pas per demostrar a tothom que és possible actuar pacíficament i, sobretot, per demostrar que les coses es poden fer de moltes maneres però que totes han de ser correctes. Si esdevé president, Puigdemont podrà donar una mostra que no tenim cap voluntat d'anar en contra d'Espanya.

Agustí Colomines i Companys

PROFESSOR D'HISTÒRIA CONTEMPORÀNIA (UB)

Carles Puigdemont, sens dubte

Junts per Catalunya es va presentar a les eleccions amb una idea molt clara: restituir el president i el govern destituïts –abusivament, tot cal dir-ho– mitjançant l'article 155. I així és com es va convertir en el grup sobiranista majoritari al Parlament. Potser aquesta no era la idea d'altres candidatures, però les urnes no van avalar el retorn a la "normalitat" que propugnen els antisobiranistes. Ha arribat el moment de la veritat i el MHP Puigdemont té el dret i el deure d'intentar ser reinvestit. No és moment per a la covardia.

Xavier Diez

HISTORIADOR

Per ètica democràtica, Puigdemont

L'obsessió dictatorial per erradicar qualsevol indici de democràcia a Catalunya és simbolitzada avui per la persecució gairebé freudiana contra el president Puigdemont, convertit ara en una mena de *papus* de la monarquia autoritària. En aquestes circumstàncies, el que resulta una simple decisió política esdevé una qüestió de dignitat nacional i ètica democràtica. Puigdemont ha de ser el president, precisament perquè els franquistes espanyols i els seus *mariachis* polítics volen evitar-ho.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Hèctor López Bofill

PROFESSOR DE DRET CONSTITUCIONAL

Només un té la legitimitat i la majoria

Només pot ser president Carles Puigdemont. És aquell que té la majoria d'un Parlament democràticament escollit i aquell que representa la legitimitat del govern il·legalment destituït el 27 d'octubre passat. La impugnació feta pel govern espanyol de la proposta de candidat presentada pel president del Parlament no té cap base jurídica i tan sols pretén retardar allò que la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya farà inevitable.

Juan-José López Burniol

NOTARI

Un independentista, però Puigdemont no

Carles Puigdemont no ho ha de ser; hauria de renunciar a ser-ho. Seria el seu darrer servei al país. Ho ha de ser, sense cap mena de dubte, un diputat independentista –els independentistes tenen majoria parlamentària–, que no estigui investigat i pugui, per tant, presidir un govern per a una legislatura llarga, que parli en prosa i que s'ocupi del dia a dia. Fora bo, també, que tingui entre 30 i 50 anys, i que fos d'Esquerra o del PDeCAT, és a dir, que no fos un OPNI (objecte polític no identificat).

Anna Ballebó

PERIODISTA

Més igual si és d'ERC o Junts per Catalunya

“Més igual si el president és d'Esquerra Republicana o de Junts per Catalunya. Això ho han d'aclarir entre ells però jo voldria que hi hagués algú. Soc contrària al buit institucional i contrària a repetir les eleccions perquè el país no s'ho pot permetre. Elsa Artadi o Oriol Junqueras, qui sigui que ells vulguin, però que facin govern per poder tornar el més ràpid possible a la normalitat perquè la situació en què ens trobem és molt complicada. Cal aconseguir que la política no ens arruïni.

Salvador Cot

PERIODISTA

Solució Puigdemont

El govern espanyol té com a objectiu desmobilitzar dos milions llargs de persones. I per aconseguir-ho sense haver de fer cap concessió política necessita que siguin els mateixos líders de l'independentisme –presos o amenaçats– els que persuadeixin les seves bases que la República Catalana és impossible. Si els convencen, desmobilitzen. I si no se'n surten, es desprestigen i també desmobilitzen... Doncs bé, contra tot això, Puigdemont.

Isabel-Clara Simó

ESCRITORA

El govern espanyol boicoteja la democràcia

En el sistema democràtic: la gent vota i en surten els membres del Parlament; el president de la cambra consulta els líders dels partits i en surt un nom com a president de la Generalitat, i hi ha la investidura, que aquest candidat pot guanyar o perdre. El candidat és el senyor Puigdemont, però el govern espanyol no el vol i boicoteja la democràtica investidura. A Puigdemont no l'ha jutjat ningú –ni a cap dels altres presos polítics–; per tant, no ha comès cap il·legalitat. L'actitud del govern espanyol és doncs vergonyosa.

Jordi Moreras

ANTROPÒLEG

Ens falten gestors per protegir el bé comú

Puc respondre que tant me fa? En l'excepcionalitat política en què ens hem instal·lat, on els partits polítics ens han portat a definir-se a favor o en contra d'un miratge anomenat independència, on hem aconseguit que les nostres institucions estiguin intervingudes, que aflorin recels i que ja no tinguem confiança per afrontar el futur de forma unitària, poc m'importa que sigui un o altre partit el que agafi les regnes. El procés m'ha tornat àcrata: sobren polítics resultatistes i falten gestors per protegir el bé comú.

FIRA de GIRONA
Construint futur Trusting on future

De l'1 al 4 de Febrer
Palau de Fires de Girona

DISTRICT 21

Market

zona de Descomptes

MODA
Les Últimes Tendències
AL MILLOR PREU

SPORT
Les Millors Marques
DEL MÓN DE L'ESPORT

MÚSICA
PAULA VALLS · MAZONI · BLACKISS
BUENA ONDA · LADUDA OFENDER
THE EXPLOSIVE SWING TRIO + SAPHI WELLS

#District21
www.firagirona.com

110853-1180209

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Roderic Guigó**

CAP DEL PROGRAMA DE BIOINFORMÀTICA AL CRG

Ara mateix encara ho és Carles Puigdemont

Per mi, la legalitat última és aquella que emana del Parlament de Catalunya. En conseqüència, les actuacions del govern espanyol contra aquesta legalitat, en particular la destitució del president i de tot el govern de Catalunya, són il·legals. Per tant, el president de Catalunya és, en aquests moments, el molt honorable Carles Puigdemont. Només el Parlament de Catalunya té la capacitat de destituir-lo i de proclamar un president alternatiu.

Pere Alzina

CONSULTOR AMBIENTAL

Ha de ser qui aplegui més consens social

El president del país, aquí com arreu del món civilitzat i democràtic, ha de ser el que aplegui un nombre majoritari de diputats del Parlament i, per tant, de consens social. En aquest moment aquesta persona és en Carles Puigdemont. Si els partits polítics nacionalistes espanyols volen prohibir que una persona innocent, votada per molts catalans i que té el suport majoritari dels diputats no pugui exercir un dret que és comú a tots els països civilitzats demòcrates del món els pertoca a ells justificar aquesta barrabassada legal.

Lluís Torrents

SECRETARI DELEGAT UGT MARESME

Democràcia és acceptar l'opinió de la majoria

President de la Generalitat ho ha de ser aquell que aconseguixi la majoria de suports dels diputats i diputades. Aquest és un principi democràtic irrenunciable i tan sols es pot obviar en els casos d'inhabilitació legal. Les lleis, les normes, les regles, són pilars bàsics del sistema democràtic i el seu compliment és inexcusable en tots els casos. Acceptar la democràcia significa acceptar l'opinió de la majoria, formi un part d'aquesta majoria o no.

Jordi Creus

HISTORIADOR

Intel·ligència i consens per plantar cara

El president ha de ser el que voti la majoria del Parlament, no qui decideixin Rajoy, Rivera o Pedro Sánchez. I a hores d'ara, l'únic candidat, segons els representants d'aquesta majoria, és Carles Puigdemont. Al mateix temps, és inexcusable formar govern amb la màxima celeritat per fer front d'una vegada al cop d'estat contra les nostres institucions que va representar el 155, tot i que això pugui comportar sacrificis o canvis en el full de ruta inicial. Necessitem intel·ligència i consens per emprar tots els instruments a l'abast per plantar cara al govern del partit més corrupte d'Europa.

Melcior Comes

ESCRIPTOR

Democràcia o democràcia

El president de la Generalitat ha de ser qui sigui triat pel Parlament de Catalunya. Carles Puigdemont té aquest suport majoritari; ha de ser investit. L'Estat espanyol no ho permetrà; impedirà qualsevol forma d'investidura, incomplint normes i principis. Es podrà pledejar a la contra, però el fet serà inamovible: Puigdemont no podrà ser investit. Llavors s'haurà de buscar una alternativa o forçar el *gobierno* a tornar a enviar Catalunya a noves eleccions. No s'ha de normalitzar l'abús i la ignomínia.

Jordi Font

LLICENCIAT EN GEOGRAFIA I HISTÒRIA

Un president capaç de girar full

Un president que sigui capaç de girar full: 1) D'obtenir la restitució de la Generalitat i la plena normalització política. 2) De superar la unilateralitat que s'ha revelat tan estèril, així com les dinàmiques que han posat en greu risc la unitat civil del nostre poble. 3) D'impulsar uns amplis acords de tot el catalanisme, referits a la relació que ens cal entre Catalunya i Espanya, tot contribuint a fer possible una majoria alternativa al govern de l'Estat, favorable a un plantejament plurinacional.

Joan Alginet

GERENT DEL GRUP ACCIÓ LOCAL MAR DE L'EBRE

Puigdemont ha de ser investit per dignitat

Crec que el president ha de ser Carles Puigdemont, tot i no votar-lo representa els anhels de molta gent i, en aquests moments, per dignitat i per preservar les institucions catalanes, és el millor candidat. Hem de respondre amb estratègia a l'ofensiva de l'Estat i tirar endavant la investidura telemàtica de Puigdemont. Una vegada investit president hauria de venir a Catalunya i córrer els riscos que calgui perquè vull un president que sigui al Palau de la Generalitat. I si aquesta fórmula no acaba amb èxit, caldrà buscar un pla B.

Joaquim Coello Brufau

ENGINYER

Si Puigdemont no pot ser, un altre

La primera prioritat és recuperar les institucions de la Generalitat i posar fi al 155. La segona, que es compleixi la voluntat expressada a les urnes per la ciutadania en la seva integritat. Si es manté com a candidat el Sr. Puigdemont, no recuperarem les institucions, el govern central ja ha declarat que ho impugnarà al Constitucional i farà impossible que hi hagi govern. Que això sigui injust ara és irrellevant. Si el Sr. Puigdemont no és president de la Generalitat, però sí un altre diputat del seu partit, no es complirà íntegrament la voluntat del poble, però sí majoritàriament. La conclusió és òbvia.

Quim Torra

PERIODISTA I EDITOR

El fil que ens lliga amb l'esperit de l'1-O

Per la doble legitimitat històrica i democràtica de president de Catalunya, seria suficient argumentació. Però és que en aquests moments, el MHP Puigdemont representa el fil que ens lliga amb l'esperit de l'1 d'octubre, de sobirania pròpia i d'autodeterminació. Tots els intents del govern de l'Estat per aturar la seva candidatura (jurídics, polítics, policials) no fan més que acréixer el simbolisme de la seva elecció i reforçar-la a ulls de qualsevol que s'empari en la democràcia i la llibertat.

Josep Maria Uya

DOCTOR EN FILOLOGIA I ENSENYANT

Cal un president present i executiu

El president, aquell que assoleixi els vots necessaris. En acceptar els partits les eleccions admetien de fet la destitució del govern i del president. Pot ser president qualsevol dels membres electe. Cal un president present i executiu. Ara bé, pel fet que el bloc PP-Cs-PSOE manté presos polítics i actua forçant la llei, és legítima l'estratègia de bloqueig i internacionalització, amb l'únic objectiu de forçar un negociació o intervenció. Si no, fer un govern tècnic, tancar el 155, presos a casa, i governar. Junqueras i Puigdemont, fer de comitè per a la futura república, eixamplar la base independentista.

Marina Subirats

SOCIÒLOGA

Puigdemont no; es tracta de governar

El president no ha de ser Carles Puigdemont perquè del que es tracta és de governar per restablir al més aviat possible la normalitat en les nostres institucions. Per mi és un tema de sentit comú. Les forces independentistes, que han guanyat les eleccions, haurien d'escollir un candidat que sí que tingui capacitat i llibertat per governar i també que entengui quina és la naturalesa de la situació i no ens porti una vegada més a un carreró sense sortida que acabarà posant el risc el nostre futur.

José Rodríguez

PERIODISTA

Confrontació oberta ara, o no?

El conflicte amb l'Estat serà permanent i hem de decidir si optem per una via de confrontació directa o bé per una d'acumulació de forces. Si optem pel primer, és Puigdemont qui ha de ser reelegit com a president, això vol dir també la defensa de les institucions i la desobediència oberta a l'Estat. Si l'escenari és el d'acumulació de forces per aconseguir més suport popular i millor posició internacional haurà de ser una altra persona. Al final la decisió realment és si volem fer una resistència oberta ara o no.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Imma Tubella

CATEDRÀTICA DE COMUNICACIÓ

Puigdemont

Sense cap mena de dubte ell ha de ser el president. Per què? Perquè va ser destituït per un cop d'estat, perquè va guanyar unes eleccions malgrat haver estat convocades de forma irregular pels qui l'havien destituït i perquè en el món democràtic vulnerar de manera repetitiva la voluntat popular expressada a les urnes i impedir amb l'ús de la força, intimidació o amenaça l'exercici parlamentari, és un delictes. No podem cedir, perquè fer-ho seria normalitzar l'estat d'excepció i acceptar la derrota.

Tian Riba

PERIODISTA

Per moltes raons, Puigdemont

El president ha de ser Carles Puigdemont. Perquè va ser cessat il·legalment pel govern d'Espanya. Perquè després de les eleccions del 155 és qui el president del Parlament ha proposat com a candidat perquè té majoria absoluta de diputats. Perquè manté els seus drets intactes. Perquè no ha comès cap delictes, com no l'han comès els presos polítics ni els exiliats. Perquè el president no l'han de decidir ni les tres bessones del 155, ni els diaris d'Estat, ni la justícia, ni els aiatol·lès del Constitucional.

Joan Mora

PRES. ASSOCIACIÓ PINYA DE ROSA DE BLANES

“Si Puigdemont no ho pot ser, en cal un altre”

Si Carles Puigdemont no pot ser el candidat i la investidura fracassa o queda impugnada al TC, cal que Junts per Catalunya i ERC busquin un altre candidat. Per mi, el candidat legítim és Puigdemont perquè va ser un candidat vàlid i ha estat escollit. Si anava a les llistes i va poder presentar-se, no veig per què ara el govern central fa el que fa. Això indica que la qualitat democràtica de l'Estat espanyol queda molt en dubte. De fet, el PP està utilitzant Catalunya per tapar les seves vergonyes en corrupció.

Josep Maria Forn

CINEASTA

Estaria bé que fos una persona jove i dona

A qui correspon i a mi m'agradaria és a Carles Puigdemont. Ara bé, fent un esforç de realisme, i tenint en compte la situació de l'independentisme en aquest moment a Catalunya i la posició tan negativa de l'Estat espanyol, suposo que ens convé més escollir-ne un altre que ens pugui treure de sobre aquest article 155 que ens està oprimint. Estaria molt bé una persona jove, perquè s'adonin que l'independentisme no és una cosa de vells noms, i m'agradaria molt que fos una dona. L'independentisme té molt camí a recórrer.

El president Puigdemont assegut al seu escó del Parlament en un ple de la legislatura passada ■ ANDREU PUIG

Jordi Cabré

ESCRITOR

S'ha d'investir Puigdemont

Carles Puigdemont és el president legítim en funcions. El que obliden els *legalistes* és la força dels fets, i Puigdemont és avui capaç d'atraure tant l'atenció del govern espanyol, com la de la comunitat internacional, com la dels catalans, que és *de facto* el president (de la mateixa manera que *de facto* la República es va proclamar). El que fa pànic al govern espanyol són els fets: no feu, no digueu, no declareu, no guanyeu, no investiu... El fet és que s'ha d'investir Puigdemont, i així serà.

Francesc Fontbona

HISTORIADOR DE L'ART

És molt senzill: és el que surt del Parlament

El president hauria de ser Puigdemont. És molt senzill: és el que surt del Parlament, que emana de la voluntat popular, recentment expressada. En democràcia no hi ha altre mecanisme vàlid. Ell es va presentar, sense que hi hagués problema, i ell és qui té ara més suport i guanya. Només podria ser un altre president si causes de força major impediessin que qui té una majoria tan clara estigués impossibilitat per ser-ho, i aquestes causes no poden ser obstacles polítics o jurídics interessadament interposats.

Josep Maria Fonalleras

ESCRITOR

L'Estat ens aboca a defensar els principis

La política és l'art de les prioritats. Fins i tot en les circumstàncies tan convulses i crítiques que vivim, cal decidir quina és la que valorem amb més rotunditat. Per mi, tenir un govern efectiu, un president executiu al Palau és la primera. ¿I la legitimitat? ¿I la simbologia republicana? Sí, però la recuperació de la Generalitat abans de res. Ara bé, la intolerable resposta de l'Estat, antidemocràtica i anticonstitucional, ens aboca a replantejar la prioritat. Ara, doncs, parlem dels principis més elementals.

Antoni Segura i Mas

CATEDRÀTIC D'HISTÒRIA CONTEMPORÀNIA (UB)

Cal restaurar la legitimitat

A pesar del Consell d'Estat, el govern de M. Rajoy impugna la candidatura de Carles Puigdemont al TC. La impugnació prèvia d'un partit minuat per la corrupció i que només va obtenir el 4,2% dels vots en les eleccions del 21-D és una lliçó de pràctiques antidemocràtiques i de menyspreu de l'estat de dret, perquè Puigdemont no està inhabilitat i és legalment i legítim diputat del Parlament. Per tant, les prioritats han de ser recuperar les institucions, nomenar un president d'acord amb el vot majoritari dels ciutadans el 21-D, restaurar la legitimitat conculcada el 27 d'octubre i posar fi al 155.

Ester Carreras

PERIODISTA

Legitimitat aritmètica i democràtica

Tant per legitimitat democràtica com per aritmètica parlamentària dels resultats d'unes eleccions, que a més han tingut una participació elevadíssima, és just i lícit que ho sigui en Carles Puigdemont. Fins al moment d'escriure aquestes línies no hi ha, a més, cap impediment jurídic. La legitimitat que va fer possible que encapçalés una llista electoral és la mateixa que té ara per ocupar la presidència de la Generalitat de Catalunya si els vots dels diputats del Parlament així ho decideixen.

Lluís Foix

PERIODISTA

Un independentista viable

La majoria possible és independentista i la proposta del president del Parlament, Roger Torrent, ha estat designar Carles Puigdemont com a candidat. El govern Rajoy ha impugat aquesta decisió malgrat que el Consell d'Estat ha considerat que no era el moment de presentar la impugnació. Rajoy no n'ha fet cas ja que ho considera no vinculant. Al marge de l'oportunitat i abús del veto a Puigdemont potser seria bo buscar en la majoria independentista un candidat que fos possible ser investit i formés govern ja.

Montserrat Torres

PRESIDENTA DELEGACIÓ D'ÒMNIUM A LLEIDA

Cal tenir en compte totes les variables

Aquest és un tema que està en mans dels partits polítics, i són ells els que, amb les dades a la mà, han de prendre les decisions que creguin correctes en benefici de la ciutadania de Catalunya. Una altra cosa és que, per dignitat democràtica, s'hauria d'intentar la investidura del partit guanyador. Això ho comparteixo plenament. Però alhora cal tenir en compte altres variables i quina és la necessitat més urgent que té la ciutadania, com les qüestions socials, la protecció de l'escola catalana o la recuperació de les institucions.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un informe dels comuns admet una fuga de vot cap al PSC

El document constata que Domènech no va aconseguir el 21-D retenir el 33% de votant independentista de les espanyoles

Emili Bella
BARCELONA

Els comuns fan autocrítica interna. Un informe distribuït entre diputats de Catalunya en Comú-Podem poc abans de la constitució del Parlament constata que “els resultats electorals [del 21-D] no han estat bons” comparats amb els de Catalunya Sí que es Pot (CSQP) fa dos anys —els comuns han perdut tres escons i 40.000 sufragis.

A falta d'estudis postelectorals, la formació considera que hi ha hagut

un intercanvi de vots gairebé igualat amb el bloc independentista i una pèrdua de suports que han anat a parar al PSC, malgrat haver aconseguit mobilitzar vot que venia de l'abstencionisme.

En comparació amb les eleccions espanyoles, el document, al qual ha tingut accés El Punt Avui, detalla que la victòria a Catalunya de Xavier Domènech sota la marca En Comú Podem es va fonamentar en un 40% de vot provinent de CSQP, un 33% que havien votat Junts pel Sí o la CUP, un 6% del PSC i un

3,6% de Ciutadans i que “el diferencial central es produeix en el camp dels electors que el 27-S havien votat opcions independentistes”. “En les eleccions del 21-D sembla que no hem aconseguit conservar una part d'aquest votant”, analitza.

El text assenyala que en la darrera contesa la polarització va ser “més dura” que en les plebiscitàries del 27-S per la repressió i la declaració d'independència. “Ha estat una campanya on bàsicament estaven en joc els temes en què som més dèbils i fora

Xavier Domènech i Elisenda Alamany, en el ple de constitució del Parlament ■ ANDREU PUIG

de joc els temes en què som més forts”, reconeixen els comuns.

Manca de coherència

L'informe recull que les eleccions van arribar sense haver resolt la incorporació de Podem al projecte, amb una forta crisi a la direcció del partit morat, i admet les “dificultats per integrar de manera plenament coherent” en la proposta electoral la seva par-

ticipació en l'1-O i la defensa dels col·legis, la DUI o la decisió de dissoldre el pacte de govern amb el PSC a l'Ajuntament de Barcelona. “Vam arribar a aquesta campanya electoral tard i malament”, resol. A més, l'anàlisi considera que els comuns tenen “pocs espais mínimament no hostils en termes comunicatius”.

D'altra banda, l'informe sosté que no era esperada

la victòria de Junts per Catalunya per sobre d'ERC, i tampoc “el grau de retrocés” de la CUP.

Basar el discurs independentista en la idea de la restauració de les institucions i la tornada de Carles Puigdemont “en un país on la imatge del retorn del president de l'exili està en l'origen del propi autogovern”, “ha funcionat amb una efectivitat absoluta”, conclou. ■

Cementiris de Barcelona S.A. convoca les persones que es considerin amb algun dret sobre les sepultures referides a continuació (exceptuant la persona que sol·licita la transmissió) perquè en el termini de 15 dies hàbils, següents a la publicació d'aquest anunci, compareguin exclusivament amb cita prèvia a l'Àrea de Serveis Jurídics del Cementiri de Les Corts, ubicat a l'avinguda Joan XXIII, 3-15 de Barcelona. En cas de no fer-ho prosseguirà la tramitació de l'expedient, sense ulterior citació ni cap altra audiència, i els títols que a l'efecte s'expedeixin ho seran sense perjudici de tercer amb millor dret. La cita prèvia es pot sol·licitar per internet a www.cbsa.cat, per telèfon al 934841999, a través del SIC (sistema d'informació de cementiris) ubicat a les entrades dels cementiris de Les Corts, Poblenou, Montjuïc, Sant Andreu, Sants, Sarrià i Sant Gervasi.

ANUNCI

- Arquebisbat de Barcelona, duplicat-traspàs per testament, panteó núm. 23, via St. Oleguer ag. 5a, Montjuïc, de Mercedes Juncadella Vidal.
- Carmen Alfonso Alfonso, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 11.122, 3r pis via Stma. Trinitat ag. 11a, Montjuïc, de Pilar Alfonso Nebra.
- Francisco Javier Almenar Queralt, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 608, 3r pis via St. Manuel ag. 12a, Montjuïc, d'Enrique Queralt Llaqueria.
- Elvira Andreu Casanovas, traspàs provisional, nínxol núm. 3.211, 3r pis dept. 3r illa Cerca, Poblenou, de Juan Simón de Gaspe.
- Juan Balaguer Tarragon, traspàs provisional, nínxol núm. 279, 3r pis dept. 1r illa 1a interior centre, Poblenou, d'Amadeu Guasch Guàrdia.
- Alberto Bayo Marí, duplicat-traspàs per testament, nínxol núm. 925, 1r pis dept. 3r, Sant Andreu, d'Antonia Marí Borràs.
- Ricardo Bel Royo, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 10.598, 4t pis via Sta. Eulàlia ag. 3a, Montjuïc, de José Bel Pla.
- Marina Buqueras Rovira, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 6, 1r pis via St. Jordi ag. 6a, Montjuïc, d'Antonio Franca Regola.
- Francisco Javier Cano Martínez, traspàs provisional-designa, nínxol esp. núm. 51.813, 2n pis ag. 14a, Collserola, d'Ana María Martínez Rico.
- Inmaculada Concepción Carrasco Esteller, duplicat-traspàs per testament, nínxol columbari B núm. 741, 4t pis via St. Agustí ag. 14a, Montjuïc, de Francisca Pérez Bellido.
- María del Carmen Cañadas Vivancos, traspàs provisional, nínxol núm. 542, 5è pis dept. 3r, Sant Andreu, de Patricia Jodar López.
- Joaquim Casanova Calvo, traspàs abandonament estrany, nínxol núm. 3.287, 6è pis dept. 3r illa Cerca, Poblenou, de Montserrat Garriga Casas.
- Miguel Cercavins Carnicero, traspàs provisional, nínxol núm. 191, 1r pis dept. 3r, illa 2a interior, Poblenou, de Miguel Cercavins Calvet.
- Manuel César Paz, duplicat-traspàs per testament, nínxol especial núm. 3.777, 4t pis ag. 2a, Collserola, de Cayetano César Caballero.
- Soledad Cortés Santiago, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 2.755, 4t pis via St. Agustí ag. 14a, Montjuïc, de Josefa Santiago Moreno.
- Ana Costas Henríquez, traspàs provisional, nínxol núm. 110, 2n pis dept. 1r illa 1a interior centre, Poblenou, de Juan Costas Madorell.
- Pau Creixell Magrans, duplicat-traspàs per testament, nínxol núm. 1.984, 4t pis dept. 2n, sèrie 1a, Sant Andreu, de Martín Sala Juliana.
- Concepción Delgado Tella, traspàs provisional, nínxol núm. 3.016, 4t pis dept. 2n, sèrie 1a, Sant Andreu, de Pedro Pont Mitjand.
- Ester Díez Conesa, traspàs provisional, nínxol núm. 6.380, 3r pis dept. 5è, Les Corts, de Francisca Tarragó Gené.
- Montserrat Dolz Otero, duplicat-traspàs per testament, nínxol núm. 3.159, 6è pis dept. 8è, Les Corts, de Joaquina Lahoz Gazulla.
- Gloria Duacastella Nebot, traspàs provisional, columbari A num. romana núm. R-107, 1r pis via Sta. Eulàlia ag. 3a, Montjuïc, de Luis de la Guardia Valdeperas.
- Francisca Estapé Costa, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 2.570, 1r pis via St. Antoni ag. 14a, Montjuïc, de Miguel Duro Estepa.
- Julián José Esteve Cortés, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.805, 5è pis via St. Amadeu ag. 14a, Montjuïc, de Juan Cortés Fernández.
- Eduardo Ferrón Sierra, duplicat-traspàs per testament, nínxol esp. núm. 17.826, 5è pis ag. 9a, Collserola, de Valentín Ferrón del Aba.
- Fermina Fuentes Gil, traspàs provisional, nínxol especial núm. 38.952, 5è pis ag. 8a, Collserola, de Cándido Fuentes Sebastián.
- Francisco Javier Gamiassans Marcé, traspàs provisional, nínxol núm. 572, 2n pis, dept. 3r, illa 1a Interior, Poblenou, d'Asunción Olivé Pla.
- María del Carmen Garay Guardiola, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 12.064, 4t pis via St. Jaume ag. 11a, Montjuïc, de Rosario Guardiola Santos.
- Raquel García Barat, traspàs provisional, nínxol columbari A núm. 2.265, 1r pis via Stma. Trinitat ag. 12a, Montjuïc, de Nuria Barat Cunillera.
- Encarnación Gómez Montesinos, traspàs provisional, nínxol núm. 996, 6è pis dept. 1r, sèrie 5a, Sant Andreu, d'Antonio Gómez Corral.
- María Pino Grifé Rubio, duplicat-traspàs per testament, nínxol columbari B núm. 14.029, 1r pis via Stma. Trinitat ag. 11a, Montjuïc, de Martín Rubio Font.
- José Luis Ibáñez Bretones, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 4.757, 2n pis via St. Manuel ag. 12a, Montjuïc, d'Encarnación Ibáñez Garrido.
- José Igual Mercader, duplicat-traspàs abintestat, nínxol columbari núm. 44, 5è pis via St. Francesc ag. 7a, Montjuïc, d'Ana Mercadé Expósito.
- José María Janer Fontclara, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.807, 1r pis via St. Jordi ag. 7a, Montjuïc, de consorts Teodora Cardo Vilar i Agustín Fontclara.
- Eusebio Jarauta Bragulat, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 309, 4t pis Pl. Montserrat ag. 14a, Montjuïc, de Juan Jarauta Arbússé.
- Francisco Larrica Vidal, duplicat-traspàs abintestat, nínxol especial núm. 71.355, 1r pis ag. 17a, Collserola, de Francisco Larrica Pérez.
- Vicente Lechuga Justicia, duplicat-traspàs per testament, tomba menor núm. 42, dept. 1r, Sants, de Francisco Peroleto Aranda.
- Montserrat López García, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 9.648, 1r pis via Stma. Trinitat ag. 11a, Montjuïc, d'Isabel López Montero.
- Carlota Manchon Barceló, traspàs provisional, nínxol preferència núm. 1, 2n pis dept. 1r, illa 4a interior, Poblenou, d'Alberto Coll Vallés.
- Virginia Mansilla Palmes, traspàs provisional, nínxol núm. 11.068, 1r pis dept. 5è, Les Corts, de M. Asunción Pedemonte Ribas.
- Juan Antonio Martínez Prat, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 336, 6è pis via St. Antoni ag. 14a, Montjuïc, de Juan Prat Almeyda.
- Avelina Martínez Blay, traspàs provisional, nínxol núm. 341, 1r pis dept. 1r sèrie 6a, Sant Andreu, de José López Barranco.
- Antonio Martínez Santonja, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 346, 3r pis via St. Jordi ag. 7a, Montjuïc, de Roberto Martínez Vila.
- Sergio Homar Mateo Fernández, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.908, 3r pis via St. Antoni ag. 12a, Montjuïc, de Joaquín Fernández Sánchez.
- José Antonio Mera Rebollal, traspàs provisional, nínxol núm. 2.607, 5è pis dept. Central, Les Corts, de Mercedes Rebollal Nuñez.
- María Dolores Montserrat Capella, traspàs provisional, nínxol núm. 343, 2n pis dept. 1r, Sants, de Josefa Badal Bures.
- Alberto Morcego Seix, traspàs provisional, nínxol núm. 452, 1r pis dept. 1r illa 4a exterior, Poblenou, de Carmen Casanovas Caños.
- José Manuel Moreno Salazar, duplicat-traspàs abintestat, nínxol esp. núm. 34502, 2n pis, ag. 12a, Collserola, d'Isabel Cortés Cortés.
- Sonia Navarro Álvarez, duplicat-traspàs per testament, nínxol esp. amb làpida núm. 78.617, 1r pis ag. 18a, Collserola, de Fernando Navarro Pastor.
- Jordi Ortiz Clanchet, traspàs provisional, tomba menor núm. 12, Horta, de Martín Clanchet Palau.
- Rosa María Oliver Fornells, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 3.728, 5è pis via St. Francesc ag. 9a, Montjuïc, de José Carrión Cervera.
- Lluís Páez i Giner, traspàs provisional, nínxol núm. 5.260, 3r pis dept. 5è, Les Corts, de M. Dolores Martínez Cantullera Planas.
- Julia Peralta Marmol, duplicat-traspàs per testament, nínxol columbari B núm. A-746, 5è pis via Immaculada ag. 14a, Montjuïc, d'Antonio Bolós Jorquera.
- Natalia Piquet Estrada, traspàs provisional, nínxol especial núm. 44.403, 2n pis ag. 3a, Collserola, de Ramón Estrada Rius.
- Juan Antonio Pont Vaquer, traspàs provisional núm. 5017, 5è pis, via Sta Eulàlia ag. 3a., Montjuïc, de Margarita Xirgu Colls.
- María Rosa Puebla Carrera, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 4.523, 3r pis via St. Jordi ag. 7a, Montjuïc, d'Antonia Carrera Gaspar.
- María del Pilar Pueyo García, traspàs provisional, tomba menor núm. 60, via St. Josep ag. 4a, Montjuïc, de Jorge Badia Escoda.
- Marina Puig Lastra, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 787, 6è pis Pl. Carme ag. 14a, Montjuïc, d'Ana Puig Lloveras.
- Carlos Puig Bisquert, duplicat-traspàs per testament, nínxol núm. 874, 3r pis dept. 1r illa 3a exterior, Poblenou, de M. Teresa Guasch Ribera.
- Inmaculada Rodríguez Ferrer, traspàs provisional, nínxol hipogeu pentagonal núm. 12, 1r pis via St. Francesc ag. 6a, Montjuïc, de germans María Carreras Badia, Jaime i Carmen Carreras Moleny.
- José Rodríguez Rodríguez, duplicat-traspàs per testament, nínxol esp. núm. 2.348, 3r pis ag. 2a, Collserola, de M. Amable Rodríguez Vázquez.
- Juan Ramón Rodríguez Serra, traspàs provisional, nínxol núm. 11.015, 3r pis dept. 5è, Les Corts, de José García Valentín.
- Alberto Romero Arbus, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 613, 1r pis via Mare Déu Mercè ag. 14a, Montjuïc, de Miguel Romero Rigau.
- Silvia Santauegenia Geronés, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.428, 1r pis via St. Amadeu ag. 14a, Montjuïc, de Juan Olive Pedro.
- María Victoria Sierra Laya, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 5.770, 2n pis via Stma. Trinitat ag. 11a, Montjuïc, de Basilia Sáenz Carriena.
- María Cristina Silva Cosin, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 14.073, 4t pis via Stma. Trinitat ag. 11a, Montjuïc, de Julio Silva Arista.
- Juan Vallés Montoliu, traspàs provisional, nínxol núm. 1.580, 6è pis dept. 1r illa 3a, interior, Poblenou, de María Asens Gavaldá.
- Francisco Javier Yufera Pérez, traspàs provisional-designa, nínxol esp. núm. 71.173, 2n pis ag. 17a, Collserola, de Francisco Yufera Escolano.

Barcelona, 17 de gener de 2018
LA DIRECTORA DE SERVEIS JURÍDICS
Sra. Berta Rodríguez i Callao
Vist i plau
EL DIRECTOR GENERAL
Sr. Jordi Valmaña i Corbella